Canavarın Minik Evi Hayvanı

Yavuz DEMİRKIRAN

Canavarın Minik Evi Hayvanı

Yavuz DEMİRKIRAN

Bruno bir canavardı ama korkutucu biri değildi. Güneşli bir çayırın kenarındaki sıcacık bir mağarada yaşıyordu. Her sabah çiçeklerini sular, neşeyle mırıldanırdı. Yosun yeşili tüyleri yonca gibi yumuşacık, kehribar gözleri ılık bal gibi parıldardı. Bruno kocamandı; yuvarlak bir göbeği, kalın ama yumuşacık elleri vardı. Vızıldayan arılardan kıvır kıvır solucanlara kadar bütün canlıları severdi.

Serin bir sabah Bruno mağarasının kapısının yanında minicik bir ciyaklama duydu. Aşağı baktı ve şaşkınlıkla nefesini tuttu. Çimenlerin üzerinde, gri kahverengi tüylü, bacağı sargılı küçük bir fare yatıyordu. Farenin koyu renk gözleri kocaman ve pırıl pırıldı. "Ah, zavallı yavrum!" diye fısıldadı Bruno. "Yaralanmışsın. Merak etme, sana yardım edeceğim." Çok dikkatli bir şekilde fareyi avucuna aldı.

Bruno fareyi içeri taşıyıp yumuşak bir bezin üzerine koydu. "Sana Pip diyeceğim," dedi. Pip bıyıklarını oynatıp etrafına bakındı. Bruno parmağının ucuna bir damla su getirdi. Pip suyu içti ve minik pembe kuyruğu kıpır kıpır oynadı. "Dinlenmeye ve ilgiye ihtiyacın var," dedi Bruno. Ama Pip'i okşamaya çalışınca kocaman eli beze çarptı. Pip korkuyla ciyakladı. Bruno iç çekti. "Ellerim çok büyük!"

Bruno, Pip'in rahat etmesini istiyordu. Bir kibrit kutusunu yatak, bir yüksüğü sandalye yaptı. Ama kalın parmakları birbirine dolandı ve küçük sandalye devrildi. "Eyvah!" diye mırıldandı Bruno. Bu kez daha yavaş, yeniden denedi. Kibrit kutusunun içine yatak olsun diye bir pamuk topu koydu. Pip meraklı gözlerle izledi. "İşte," dedi Bruno yumuşacık bir sesle. "Minik bir fare için minik bir yatak."

Sonra Bruno yemekleri düşündü. Pip'in minik öğünlere ihtiyacı vardı. Bir tohumu ezerek lapa yaptı ve bir yaprağın üzerine koydu. Bir böğürtleni minicik parçalara böldü. Ama tabağı yere koyarken eli titredi ve yemek döküldü. Pip önce dağınıklığa, sonra Bruno'ya baktı. "Merak etme," dedi Bruno. "Doğrusunu yapacağım." Yeniden denedi, bu kez çok yavaş hareket etti ve bu sefer minik yemek yerinde kaldı.

Bruno her gün nazik olmayı çalıştı. Pip'i sıkmadan tutmayı öğrendi. Kocaman ayakları yeri sarsmasın diye yumuşak yürümeyi öğrendi. Pip'e bir dal parçasından minik bir masa, bir meşe palamudu kabuğundan sandalye yaptı. Pip'in sargısını değiştirmek gerekti, Bruno yaprakla sardı ve bir çimen yaprağıyla bağladı. "İyi bir hemşiresin," diye ciyakladı Pip. Bruno'nun kehribar gözleri gururla parladı.

Pip güçlendi. Bruno'nun mağarasını keşfetti, çakıl taşlarının üzerine tırmandı, Bruno'nun önlüğünün cebine saklandı. Bruno güldü, derinden gelen bir gümbürtüyle. "Sen cesur küçük bir kâşifsin!" dedi. Pip en çok Bruno'nun bir iplikten ördüğü minik kırmızı atkıyı sevdi. "Bu senin için," dedi Bruno ve atkıyı Pip'in boynuna bağladı. Pip mutlulukla dans etti, Bruno da kocaman ellerini usulca çırptı.

Bir gün Bruno, Pip'i temiz hava alsın diye dışarı çıkardı. Pip çimenleri kokladı, kulaklarını oynattı. "Koca bir dünya burası," dedi Bruno. Pip çayıra, sonra yeniden Bruno'ya baktı. Bruno'nun içinde bir sızı hissetti. Pip'in iyileştiğini biliyordu. Ama Pip'in yabani bir fare olduğunu, yabani farelerin gezinmesi gerektiğini de biliyordu. Yine de Bruno bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı. "Henüz değil," diye fısıldadı.

Bruno, Pip'e dallardan ve yapraklardan minik bir oyun alanı yaptı. Örümcek ipliğinden bir salıncak yaptı. Pip ileri geri sallandı, sevinçle ciyakladı. Bruno izledi ve gülümsedi, ama gülümsemesi biraz hüzünlüydü. "Burayı seviyorsun, değil mi?" diye sordu Bruno. Pip başını salladı ve Bruno'nun parmağına yüzünü sürttü. Bruno'nun yüreği ısındı, ama yakında bir seçim yapması gerektiğini biliyordu.

Pip'in bacağı neredeyse iyileşmişti. Sargı çıktı ve Pip daireler çizerek koştu. Bruno sevinçle bağırdı. Ama sonra Pip mağaranın girişinde durup çayıra baktı. Minik burnu kıpırdadı. Bruno, Pip'in parlak gözlerindeki özlemi gördü. "Gitmek istiyorsun, değil mi?" dedi Bruno yumuşacık bir sesle. Pip gözlerinde bir soruyla geriye baktı. Bruno'nun kocaman yüreği sızladı.

Bruno oturdu ve uzun uzun düşündü. Pip'i seviyordu ve onu güvende tutmak istiyordu. Ama kendisinin de çayırı keşfetmeyi ne kadar sevdiğini hatırladı. "Birini önemsemek, onun için en iyisini yapmak demektir," dedi Bruno kendi kendine. Bir kelebeği izleyen Pip'e baktı. Bruno bir karar verdi. Kendisi nasıl istiyorsa, Pip'e de keşfetme özgürlüğünü verecekti.

Bruno, Pip'i usulca kucağına alıp mağaranın girişine taşıdı. "Artık tamamen iyileştin, küçük dostum," dedi. "Çayır senin, keşfet." Pip şaşkınlıkla yukarı baktı. Bruno gülümsedi, gözleri buğulu olsa da. "Hadi git," dedi. "İhtiyacın olursa buradayım." Pip bir an duraksadı, sonra Bruno'nun başparmağına sarıldı. Sonra çimenlere doğru koştu, minik kırmızı atkısı dalgalanıyordu.

Bruno, Pip'in uzun otların arasında gözden kayboluşunu izledi. Mağarası çok sessizleşmişti. Minik ciyaklamaları ve minicik ayakların tıpırtısını özledi. Ama sonra bir hışırtı duydu. Pip bir kayanın üzerinde belirdi, minik patisini sallıyordu. Bruno da el salladı. "Özgürsün!" diye seslendi Bruno. Pip sevinçle ciyakladı ve keşfe koştu. Bruno'nun içi sıcacık oldu. Doğru şeyi yapmıştı.

Günler geçti, Bruno bahçesinde koşuşturup durdu. Bazen çayırda kırmızı bir pırıltı görür, gülümserdi. Bir öğleden sonra Pip mağaranın kapısında belirdi, minik bir çiçek taşıyordu. "Bu senin için," diye ciyakladı Pip. Bruno'nun yüreği coştu. "Geri döndün!" dedi. Pip başını salladı ve Bruno'nun eline tırmandı. Birlikte oturup gün batımını izlediler, sonsuza dek dosttular.

Bruno, gerçek dostluğun sıkı sıkıya tutunmak olmadığını öğrendi. Alan tanımak ve güvenmekti. Minik mobilyaları ve kibrit kutusu yatağını hâlâ saklıyordu. Bazen Pip ziyarete gelir ve minik yatağında uyurdu. Bruno onu kollardı, kocaman elleri usulca yanında dururdu. "İlgilenmek incelik ister," dedi Bruno. "Ve bazen, bırakıp gitmesine izin vermek ister."

Ve böylece Bruno ile Pip en iyi arkadaş olarak kaldılar. Bruno, kocaman ellerin bile minik, nazik işler yapabileceğini öğrendi. Pip, ne kadar uzağa gidersen git, evinin hep orada olduğunu öğrendi. Çayır çiçeklerle, mağara sevgiyle doluydu. Bruno çimenlerde minik bir kırmızı atkı gördüğünde, Pip'in yakında olduğunu bilir ve yüreği sevinçle dolardı.